

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 972/1993-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Milana Gudelja, kao predsjednika vijeća, te mr. Branka Zmajevića, Milivoja Mikora, Erike Kocijančić i mr. Rudolfa Frančule, kao članova vijeća i sudskog savjetnika Senke Klarić-Baranović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. Kokić Zorana zbog krivičnog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Okružnog suda u Osijeku od 21. rujna 1993.g. K 60/93, u sjednici održanoj 20. prosinca 1994.g., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske mr. Milojka Vučkovića,

presudio je:

Odbija se žalba opt. Zorana Kokića kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvoga stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Okružni sud u Osijeku proglasio je krivim opt. Kokić Zorana zbog kriv. djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže činjenično i pravno opisanog u izreci te presude i izrekao mu kaznu zatvora u trajanju od 20 godina.

Protiv te presude žalbu je podnio optuženik, po svom branitelju mr. Matijević Draženu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u kojoj žalbi predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Vraćajući spis, temeljem čl. 360. ZKP, državni odvjetnik Republike Hrvatske predložio je da se žalba odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu oštećenik kada se žali zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka (čl. 354. st. 2. u svezi s čl. 347. st. 3. ZKP).

105
ŽUPANIJSKI SUD
U OSIJEU
PRIMLJENO
DNE - 7 - 02 - 1995

106

Žalitelj tvrdi pod tim žalbenim osnovom da je sud prvog stupnja povrijedio navedene odredbe ZKP, jer u tijeku postupka nije utvrđen indentitet optuženika što je bilo od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Presuda u izreci, smatra žalitelj, ne sadrži sve osobne podatke o optuženiku (čl. 208. st. 1. ZKP) koji su potrebni da bi se utvrdio njegov identitet. Podacima koji su navedeni u izreci presude, tvrdi žalitelj, odgovara veći broj osoba na području Srbije odnosno bivše Jugoslavije.

U odnosu na te navode žalbe treba reći da je točno da u izreci presude nisu navedeni svi osobni podaci optuženika iz čl. 208. st. 1. ZKP, međutim, podaci koji su navedeni, ime i prezime, godina rođenja, obiteljsko stanje, čin u vojsci, dovoljni su da se optuženik sa sigurnošću može identificirati. Prema tome taj propust u izreci pobijane presude nije takav da bi bio od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

Nije u pravu niti optuženik kada se žali zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Na temelju rezultata glavne rasprave sud prvog stupnja izveo je pravilan zaključak da je optuženik počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret i da je krivično odgovoran. Za svoja činjenična utvrđenja sud je naveo iscrpne i razumljive razloge, koje kao valjane i potkrijepljene izvedenim dokazima prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Žalbenim navodima protiv presude optuženik ne dovodi u pitanje potpunost utvrđenog činjeničnog stanja odlučnog za donošenje zakonite i valjane presude.

Pod tim žalbenim osnovom optuženik ističe da nisu utvrđene sve važne činjenice, utvrđenje kojih je bilo potrebno u danom slučaju pa da tako nije utvrđeno iz kojeg je od tri vojna vozila pucano, kakovim streljivom su pogođeni oštećenici, te u kojem od tenkova je sjedio zapovjednik i da li je iz toga vozila u kojem je on bio pucano na oštećene.

Protivno navodima žalitelja činjenično stanje u postupku bilo bi nepotpuno utvrđeno kada bi u činjeničnom stanju izostalo utvrđenje neke odlučne, a ne važne činjenice, a to u pobijanoj presudi nije slučaj. Naime, protivno navodima optuženika, sud prvog stupnja iz iskaza svjedoka nedvojbeno utvrđuje da je pucano iz tenka u kojem je bio po formaciji komandant I. tenkovskog voda opt. Kokić Zoran. Radi se o tenku T-55. Osnovano pri tome sud ukazuje na iskaz kako svjedoka Peher Josipa, tako i svjedoka Vidrač Željka koji je osobno čuo da je optuženik nakon događaja opisivao u kasarni na koji način je ubio snimatelja i objašnjavao iz kakvog oružja je pucao (str. 49 spisa). Što se tiče oružja odnosno streljiva kojim su pogođeni oštećenici očito je da se radilo o projektilu većeg kalibra koje se je rasprslo (liječnik vještak) pa to odgovara upravo streljivu mitraljeza o kojem je govorio sam optuženik kada je prepričavao kako je pucao na oštećenike.

Opravdano zaključuje sud da okolnost što je optuženik bio zapovjednik ne isključuje mogućnost da vlastoručno rukuje mitraljezom. Činjenica da zapovjednik tenka nije zadužen tim oružjem, ne znači da u konkretnom slučaju iz njega nije pucao, a to posebno jer se sam optuženik, čemu je bio prisutan svjedok Vidrač Željko, hvalio upravo on bio taj koji je ispalio streljivo koje je pogodilo oštećenike. U svojoj žalbi i sam žalitelj navodi da postoji mogućnost da se zapovjednik tenka zamijeni s osobom koja u tenku rukuje teškim mitraljezom, pa nema nikakve potrebe, pokraj saslušanog svjedoka Vidrača, da se izvode neki novi dokazi putem vještaka vojne struke na okolnost da li je optuženik kao zapovjednik tenka mogao pucati. Također nema potrebe da se provodi posebno vještačenje putem

balističkog vještaka na okolnost iz kakvog oružja su pogođeni oštećenici jer to dovoljno proizlazi iz nalaza liječnika vještaka i ne bi se moglo ništa sigurnije utvrditi nego što je to već učinio sud prvog stupnja.

Prema tome, prijedlozi žalbe ne upozoravaju da bi činjenično stanje se moglo potpunije utvrditi. Sud prvog stupnja je utvrdio sve odlučne činjenice, pa presuda nema nedostataka na koje ukazuje žalitelj, jer su utvrđene sve činjenice koje su bile potrebne radi pravilne primjene zakona.

Kako sud nije propustio utvrditi odlučne činjenice nije osnovana žalba optuženika zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Budući da žalba zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja izjavljena u korist optuženika sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o kazni, to je ovaj sud drugog stupnja ispitao pobijanu presudu u tom pravcu i utvrdio da, kako je to pravilno naveo sud prvog stupnja, težina krivičnog djela što ga je počinio optuženik i društvena opasnost istog zaslužuje najstrožu kaznu. Optuženik je pucao iz mitraljeza iz male udaljenosti u snimatelje iako je vidio da se radi o civilnim osobama od kojih mu ne prijete nikakva opasnost, budući su u rukama imali samo standardnu opremu za snimanje, radi se doista o bezobzirnom činu nasilja, a posebno kada se cijene cjelokupna zbivanja u to vrijeme u Hrvatskoj a posebno na području Osijeka. Nakon pucanja u oštećenike taj tenk pucao je i na kola hitne pomoći koja su stigle da pruže pomoć stradalima odnosno da ih evakuiraju. Sve su to razlozi zbog kojih opravdano sud prvog stupnja optuženiku izriče najstrožu kaznu.

Kako, žalba nije osnovana, a ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti ovaj drugostupanjski sud nije našao da bi bile počinjene povrede zakona na štetu optuženika, trebalo je temeljem čl. 374. ZKP odbiti žalbu kao neosnovanu.

U Zagrebu, 20. prosinca 1994. g.

Zapisničar:
Senka Klarić-Baranović, v.r.

Predsjednik vijeća:
Milan Gudelj, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:

